

RIJEČ UREDNIKA

Ovaj broj našeg časopisa pojavljuje se nekoliko tjedana nakon početka nove školske godine. Kao što ćete se i sami uvjeriti, priloži se u njemu usredotočuju na pitanje navještaja vjere i na neka specifična pitanja pastoralna. Ipak, ne bi bilo dobro njegov sadržaj prihvatiti u previše strogom smislu, kao da je npr. riječ samo o pastoralu mladih ili o župnom pastoralu ili pak o specifičnim pitanjima koja se odnose tek na dio široke katehetsko-pastoralne stvarnosti. I pastoralci, i katehete, i vjeroučitelji, i odgojitelji općenito naći će već u prvom članku određene poticaje koji nadilaze pitanje navještaja vjere i ukazuju na neke bitne probleme suvremenog odgoja. U današnjem pluralističkom svijetu obilježenom tolikim različitostima sigurno je kako bi svima koji se na bilo koji način bave odgojem bilo više nego korisno kad bi u pristupu i u kontaktu s odgajanicima prakticirali ono što nam predlaže De Vanna, tj. prihvaćanje mladih onakvima kakvi jesu. Taj prvi, temeljni i prevažni korak neobično je važan za svakoga tko želi postići pozitivan pomak u odgoju. Što se pak kršćana tiče, za njih je to i autentičan oblik nasljeđivanja Isusa Krista i pokazatelj njihove autentičnosti i vjere.

Članak O. Pasquata o *pastoralu mladih u srednjem vijeku* nastavak je njegova članka koji smo u našem časopisu objavili pred godinu dana, a u kojemu je bilo riječi o prethodnom, antičkom razdoblju. Upoznavajući načine i specifičnost pastoralna djece i mladih te obiteljskog religioznog odgoja u srednjem vijeku, specifično obrazovanje za laički i redovnički život, kao i osnovne karakteristike srednjovjekovnog pastoralna općenito, bolje ćemo razumjeti ne samo to specifično razdoblje nego i neke naše današnje probleme i dileme. Za bolje razumijevanje pastoralna i odgoja današnjih mladih svakako će nam biti korisno i Nannijevo razmišljanje o suvremenim antropološkim modelima, pri čemu autor govori i o međusobnom odnosu i utjecaju čovjeka i kulture. Iako kršćanstvo nema neki svoj specifičan »kršćanski« model čovjeka, ipak u odgoju nije neutralno ili nezainteresirano. Bit će stoga zanimljivo i korisno pročitati što autor predlaže kako bi se ostvario napredak humanističke kulture koja će biti prožeta vjerom i koje su zapreke tom nastojanju.

Danas smo već navikli slušati o planovima, programima i projektima, a mnoštvo neostvarenih planova i programa ekonomskog i političkog boljitka mnoge je potaknulo na apsolutnu nezainteresiranost i sumnju kada je riječ o bilo kojem obliku planiranja i stvaranja programa ili projekta. Ponekad se, kada je riječ o nama kršćanima, nailazi i na one koji se svjesno ili nesvjesno toliko pouzdaju u djelovanje Duha te i ne pomišljaju da bi i oni sami mogli i trebali nešto više činiti. Poznati pastoralist Midali svojim člankom o stvaranju projekta poziva nas na obraćenje i na uočavanje potrebe za »projektiranjem«

i na pastoralnom području. On nas podsjeća na to kako je riječ o dugotrajnom procesu, jer dobar projekt nastaje uvijek postupno i preporučljivo je da bude plod zajedničkoga rada i napora, pri čemu ipak postoje neki provjereni oblici i modeli, koji ne zanemaruju ni ulogu pojedinca stručnjaka. Te njegove misli mogle bi nam poslužiti kao poticaj i ohrabrenje da i mi, a i na poticaj naših biskupa, s malo više povjerenja i zainteresiranosti hrabro zakoračimo na puteve koji vode stvaranju novih pastoralnih projekata. Kako bi mogao izgledati jedan takav projekt na području pastoralna mladih i koje su njegove bitne dimenzije i razine, možete pročitati u članku R. Tonellija, koji je također priznati autoritet na području pastoralna mladih.

Činjenica da smo nepovratno zakoračili u eru interneta potiče nas i na ustrajno predstavljanje tema povezanih s tim područjem i na stranicama našega časopisa. Ovom prigodom donosimo članak poznatog stručnjaka s područja javnog priopćavanja i novih tehnologija, P. C. Rivoltelle, koji raspravlja o osobito aktualnoj temi, tj. o *internetu u odgojno-obrazovnom procesu*. Analizirajući najčešće pedagoške modele, Rivoltella ukazuje na njihove pozitivne i negativne strane zalažući se sa svoje strane za naglašeniju ulogu odgoja i prevencije pri čemu se odgajanika odgaja za zrelost i kritički pristup kojemu je krajnji cilj odgajanikovo samostalno i odgovorno ponašanje i osobna zrelost.

Psiholog i svećenik Š. Š. Ćorić u svome članku ukazuje na važnost i mogućnost upotpunjavanja i integracije psihološkog i duhovnog, prikazavši najvažnije struje i shvaćanja u naše vrijeme među stručnjacima na tom području. I u ovome se broju na kraju možete upoznati s nekoliko novijih knjiga s područja religijske pedagogije i srodnih znanosti.

Urednik